

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 283/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou, Štúrova 20, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Dušan Hudák, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) a b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prípisom generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. XVI/2 Pz 50/15/1000-6 z 25. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva byť podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b)

dohovoru prípisom generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) č. k. XVI/2 Pz 50/15/1000-6 z 25. júna 2015 (ďalej len „prípis generálneho prokurátora“ alebo „napadnutý prípis generálneho prokurátora“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby západ Bratislava ČVS: SKIS-148/OISZ-V-2014 z 29. decembra 2014 (ďalej len „uznesenie vyšetrovateľa“) bolo sťažovateľovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona.

Sťažovateľ proti uzneseniu vyšetrovateľa podal 26. januára 2015 v zákonnej lehote sťažnosť s tým, že ju odôvodní do 10 dní po nahliadnutí do vyšetrovacieho spisu z dôvodu potreby kvalifikovaného odôvodnenia sťažnosti. Dňa 2. februára 2015 sťažovateľ písomne oznámil vyšetrovateľovi, že v určenej desaťdňovej lehote nemôže odôvodniť sťažnosť, pretože sa s vyšetrovateľom nevedel skontaktovať písomne ani osobne, a požiadal o vyhotovenie kópie vyšetrovacieho spisu na vlastné náklady. Napriek tejto žiadosti vyšetrovateľ predložil spis na rozhodnutie dozorujúcemu prokurátorovi úradu špeciálnej prokuratúry (ďalej len „dozorujúci prokurátor“), ktorý uznesením č. k. VII/2 Gv 22/14/1000-29 z 13. februára 2015 (ďalej len „uznesenie dozorujúceho prokurátora“) sťažnosť zamietol s poukazom na to, že sťažovateľ svoju sťažnosť bližšie neodôvodnil.

Sťažovateľ sa následne so svojím návrhom z 11. mája 2015 podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku obrátil na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, v ktorom žiadal zrušiť uznesenie vyšetrovateľa aj uznesenie dozorujúceho prokurátora.

Prípisom generálneho prokurátora (sťažovateľ ho označuje ako opatrenie, pozn.) návrhu sťažovateľa nebolo vyhovené. Tento prípis bol právnomu zástupcovi sťažovateľa doručený 15. júla 2015.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že v návrhu, ktorý adresoval generálnemu prokurátorovi, poukazoval na viacero pochybení vyšetrovateľa a dozorujúceho prokurátora, no generálny prokurátor sa podľa sťažovateľa s týmito námietkami nevysporiadal ústavne súladným spôsobom.

Vo svojom návrhu z 11. mája 2015 sťažovateľ poukazoval na „skutočnosť, že dozorujúci prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia skôr ako bolo sťažovateľovi umožnené nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu a riadne odôvodniť svoju sťažnosť.

V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal aj na fakt, že pre vzdialenosť 450 km z Košíc do sídla úradu inšpekčnej služby v Bratislave, kde sa spis nachádzal, nie je možné akýmkoľvek spôsobom promptne reagovať na procesné postupy bez toho, aby orgán činný v trestnom konaní aspoň čiastočne vyhovel mojej požiadavke a bol prístupný k tomu, aby sťažovateľ mohol riadnym a zodpovedným spôsobom odôvodniť rozhodnutie o obvinení sťažovateľa a realizovať jeho právo na nazeranie do vyšetrovacieho spisu /§ 69 Trestného poriadku/, a tým aj právo na obhajobu. Právo na obhajobu predstavuje jedno zo základných práv obvineného v trestnom konaní a mnoho krát od jeho uplatnenia závisí zákonnosť celého trestného konania, preto kľúčovým čiastkovým atribútom práva na obhajobu je právo obvineného vedieť, čo sa mu kladie za vinu a zabezpečiť jeho náležitú obhajobu v danom prípade možnosťou podania riadneho a náležitého odôvodu opravného prostriedku opretého o konkrétne argumenty, ktoré tvoria obhajobu. Postupom vyšetrovateľa a dozorujúceho prokurátora bolo sťažovateľovi znemožnené predostrieť jeho námietky a vecné pripomienky, o ktorých mal dozorujúci prokurátor rozhodnúť resp. ich preskúmať.“.

Generálny prokurátor sa podľa sťažovateľa k tejto námietke vyjadril v napadnutom prípise len veľmi stroho, keď skonštatoval, že „vyšetrovateľ predložil spis až po sťažovateľom navrhutej 10 dňovej lehote, a teda postupoval v súlade so zákonom, rovnako ako prokurátor, ktorý o neodôvodnenej sťažnosti rozhodol“. Podľa sťažovateľa sa však vôbec nezaoberal otázkou nedostihnuteľnosti vyšetrovateľa a jeho žiadosťou o vyhotovenie fotokópie vyšetrovacieho spisu.

V sťažnosti ďalej uvádza, že vo svojom návrhu tiež namietal, že vyšetrovateľ ani dozorujúci prokurátor pri rozhodovaní nezistili rozhodujúce skutočnosti dôležité pre rozhodnutie, dôsledne nevyhodnotili, či boli splnené podmienky na vznesenie obvinenia. Z uvedeného dôvodu sú podľa sťažovateľa ich rozhodnutia nepreskúmateľné a nezákonné. Vo vzťahu k tejto námietke sa generálny prokurátor podľa sťažovateľa vôbec nevyjadril k tomu, že dozorujúci prokurátor sa vo svojom uznesení nevysporiadal s existujúcim stavom dôkazov.

Rovnako sťažovateľ vo svojom návrhu „namietal, že rozhodnutie dozorujúceho prokurátora, ktorým tento zamietol sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia je arbitrárne, jeho odôvodnenie vôbec nekorešponduje so zisteným skutkovým stavom a existujúcim dôkazmi, na ktoré sťažovateľ po nazretí do vyšetrovacieho spisu chcel poukázať, čím bolo porušené aj jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy SR.

... poukázal na absenciu skutkových okolností vzťahujúcich sa na výrokovú časť uznesenia o vznesení obvinenia, ako aj absentujúce vyhodnotenie znakov skutkovej podstaty posudzovaného trestného činu, a to po objektívnej i subjektívnej stránke.

... poukázal na existujúce zásadné rozpory vo výpovediach svedkov, ktorí ho majú z trestnej činnosti usvedčovať, pričom tiež pomerne rozsiahlo argumentoval nevierohodnosť týchto výpovedí...

poukázal aj na obsah výpovedí ďalších svedkov..., ktoré všetky výpovede spochybňujú zákonnosť a dôvodnosť vznesenia obvinenia sťažovateľovi.

... namietal dôkaznú silu záznamov z odposluchov telekomunikačnej prevádzky, nevykonanie výsluchu [REDAKOVANÉ] - vyšetrovateľa PZ, ktorého výsluch by mohol objektivizovať skutkový stav veci, a ktorého výsluch nariadil aj dozorujúci prokurátor a v neposlednom rade namietal tiež skutočnosť, že vo svojom postavení operatívneho pracovníka policajného zboru nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť vyšetrovanie vo veci svedka [REDAKOVANÉ], a teda nemohlo dôjsť ani k naplneniu esenciálnych náležitostí skutkovej podstaty trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.“.

Podľa sťažovateľa sa generálny prokurátor vo vzťahu k už uvedeným námietkam obmedzil iba na konštatovanie, že sťažovateľ je usvedčovaný dvoma svedeckými výpoveďami, a to svedka [REDAKOVANÉ] a svedkyne [REDAKOVANÉ], absolútne sa nezaoberal jeho argumentáciou spochybňujúcou hodnovernosť týchto svedkov ani tvrdenými a preukázanými rozpormi v ich výpovediach. Generálny prokurátor sa podľa neho vôbec nevyjadril ani k dôkazom, na ktoré poukazoval. Vo vzťahu k námietke o nedostatočnom odôvodnení uznesenia vyšetrovateľa a uznesenia dozorujúceho prokurátora mal generálny prokurátor len stroho uviesť, že namietané uznesenia boli náležité odôvodnené v súlade s § 176 ods. 2 Trestného poriadku.

Generálny prokurátor sa podľa sťažovateľa tiež vôbec nezaoberal námietkou, že konštatovanie dozorujúceho prokurátora, že rozhodnutie vyšetrovateľa pokladá za zákonné a odôvodnené, je v zjavnom rozpore s následným pokynom toho istého prokurátora, ktorý uložil vyšetrovateľovi preskúmať, či sa sťažovateľ mohol dopustiť trestného činu, z ktorého je obvinený. Podľa sťažovateľa aj tento postup svedčí o tom, že vznesenie obvinenia sťažovateľovi bolo predčasné a nezákonné.

Následne po poukázaní na príslušnú judikatúru ústavného súdu sťažovateľ uvádza, že nedostatočne odôvodneným, arbitrárnym a svojvoľným rozhodnutím generálneho prokurátora, ktorým nevyhovelo jeho návrhu, došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní vydal tento nález:

„1. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky svojim opatrením sp. zn. XVI/2 Pz 50/15/1000-6 z 25. júna 2015 porušila základné právo sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo byť podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) dohovoru, ako aj právo na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru.

2. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 2.000 € (slovom: dvetisíc eur), ktoré je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky povinná zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

... Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 296,44 Eur na účet jeho právneho zástupcu do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V rámci predbežného prerokovania ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde posudzuje aj to, či sťažnosť sťažovateľa nie je zjavne neopodstatnená. O

zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že prípisom generálneho prokurátora, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa, došlo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva byť podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) dohovoru a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru z dôvodu, že tento prípis je nedostatočne odôvodnený, arbitrárny a svojvoľný.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) a b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia vzneseného proti nemu; b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby...

Generálny prokurátor v napadnutom prípise, ktorým zamietol návrh sťažovateľa, uviedol: *«Napadnutým právoplatným rozhodnutím bolo podľa § 206 ods. 1 Tr. por. vznesené obvinenie [černá štvorica] pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.*

Z obsahu Vášho podania z 11. 5. 2015 je zrejmé, že uznesenie o vznesení obvinenia

██████████ považujete za nezákonné z viacerých dôvodov:

Predovšetkým namietate, že prokurátor zamietol Vašu sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia skôr, ako ste stihli nahliadnuť do spisu a písomne odôvodniť podanú sťažnosť.

Poukazujete tiež na nezákonnosť postupu vyšetrovateľa, ktorý najprv trestné stíhanie proti obv. ██████████ zastavil a následne (po zrušení tohto uznesenia dozorovým prokurátorom) na podklade tých istých dôkazov mu vzniesol obvinenie pre inkriminovaný trestný čin.

Podkladom pre vznesenie obvinenia pritom nemôžu byť podľa Vás svedecké výpovede ██████████ a ██████████, pretože tieto sú nevierohodné a vzájomne si odporujú.

Uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia ako aj uznesenie prokurátora o zamietnutí Vašej sťažnosti považujete za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, preto ich žiadate ako nezákonné zrušiť.

V súlade s ustanovením § 62 ods. 1 Tr. por. bolo Vaše podanie posúdené podľa obsahu ako návrh na postup podľa § 363 a nasl. Tr. por.

Po preskúmaní na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu je potrebné konštatovať, že návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní bol podaný oprávnenou osobou a v zákonom stanovenej lehote v zmysle § 364 ods. 1 písm. a) Tr. por., ale nie je dôvodný.

K Vaším jednotlivým námietkam treba uviesť, že proti uzneseniu o vznesení obvinenia ste podali za obvineného v zákonnej lehote dňa 26. 1. 2015 sťažnosť, v ktorej ste zároveň požiadali o lehotu 10 dní za účelom nahliadnutia do spisu a kvalifikovaného odôvodnenia sťažnosti.

Z uvedeného dôvodu vyšetrovateľ predložil spis prokurátorovi s Vašou sťažnosťou až dňa 10. 2. 2015.

Pretože ani do uvedenej doby orgány prípravného konania neobdržali písomné odôvodnenie Vašej sťažnosti, prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry o sťažnosti rozhodol dňa 13. 2. 2015. Uvedený postup prokurátora bol v súlade s Trestným poriadkom

a rozhodne ho nemožno považovať za porušenie práva obvineného na obhajobu, ako to tvrdíte vo Vašom návrhu.

Pokiaľ ide o uznesenie vyšetrovateľa zo dňa 2. 9. 2014, ktorým podľa § 215 ods. 1 písm. a), ods. 4 Tr. por. zastavil trestné stíhanie, toto uznesenie nezodpovedalo zistenému skutkovému stavu a preto ho prokurátor v rámci vykonávania dozoru nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní dôvodne podľa § 230 ods. 2 písm. e) Tr. por. ako nezákonné zrušil. Už v tom čase existujúca dôkazná situácia odôvodňovala vznesenie obvinenia [REDAKOVANÉ], preto vyšetrovateľ MV SR, rešpektujúc záväzný právny názor dozorového prokurátora rozhodol podľa § 206 ods. 1 Tr. por. o vznesení obvinenia. Uvedený postup orgánov prípravného konania bol plne v súlade s Trestným poriadkom.

K samotnej podstate vznesenia obvinenia je potrebné uviesť, že zo spáchania trestného činu bol obv. [REDAKOVANÉ] opakovane usvedčený svedeckými výpoveďami [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí podrobne (a v podstatných bodoch úplne zhodne) opísali okolnosti, za akých si obvinený vyžiadal a následne prijal úplatok vo výške 500 euro a následne vo výške 1 500 euro. S uvedenými svedeckými výpoveďami korešpondujú ďalšie vo veci vykonané dôkazy potvrdzujúce výber finančných prostriedkov z vkladnej knižky [REDAKOVANÉ] ako aj telefonické kontakty obvineného so svedkom [REDAKOVANÉ], pri ktorých si dohadovali osobné stretnutia.

Na vznesenie obvinenia podľa § 206 ods. 1 Tr. por. zákon vyžaduje existenciu „dostatočne odôvodneného záveru“, že trestný čin spáchala určitá osoba. Na postup podľa § 206 ods. 1 Tr. por. teda postačuje vyšší stupeň pravdepodobnosti, ktorý je odôvodnený konkrétnymi zistenými skutočnosťami, tak ako sa to stalo v danom prípade.

Vznesenie obvinenia [REDAKOVANÉ] je preto potrebné považovať za dôvodné a zákonné, zodpovedajúce zistenému skutkovému stavu.

Napokon, nemožno sa stotožniť ani s Vašimi námietkami týkajúcimi sa arbitrárnosti a nedostatočného odôvodnenia napadnutých rozhodnutí. Tak vyšetrovateľ v uznesení o vznesení obvinenia ako aj prokurátor v uznesení o zamietnutí sťažnosti uviedli konkrétne dôkazy, o ktoré opreli skutkové závery, pričom svoje rozhodnutia náležite odôvodnili v súlade s ustanovením § 176 ods. 2 Tr. por.

Podľa § 363 ods. 1 Tr. por. generálny prokurátor zruší právoplatné rozhodnutie prokurátora alebo policajta, ak takým rozhodnutím alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo,

bol porušený zákon. Porušením zákona sa rozumie podstatné pochybenie, ktoré mohlo ovplyvniť rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na to, že napadnutými rozhodnutiami ani v konaní, ktoré im predchádzalo, som nezistil porušenie zákona odôvodňujúce ich zrušenie, som nevyhovel Vášmu návrhu zo dňa 11. 5. 2015.»

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd v prvom rade pripomína, že cieľom právomoci ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je primárne preskúmať a posudzovať právne názory orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred týmito orgánmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo zisteného skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

Ústavný súd po preskúmaní prípisu generálneho prokurátora s prihliadnutím na obsah sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že generálny prokurátor ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky týkajúce sa predmetnej veci, pri svojom konaní postupoval v medziach svojej právomoci, jeho závery sú preto právne akceptovateľné a ústavne udržateľné.

Ústavný súd už viackrát vyslovil názor, podľa ktorého do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie orgánu verejnej moci bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

Ústavný súd zároveň pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04).

V tejto súvislosti ústavný súd opakovane zdôraznil, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 197/08).

Ústavný súd na tomto mieste považuje za potrebné uviesť, že vznesenie obvinenia je dôležitým procesným úkonom, pretože týmto úkonom sa proti určitej osobe začína trestné stíhanie za konkrétny skutok, ktorý je trestným činom, a súčasne sa určuje aj jej procesné postavenie v trestnom konaní ako obvineného. Pre vznesenie obvinenia je preto potrebné, aby sa odôvodnil záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, pričom k takémuto záveru o spáchaní trestného činu určitou osobou stačí tzv. vyšší stupeň pravdepodobnosti, ktorý musí byť konkrétne zistenými skutočnosťami dostatočne odôvodnený. Nie je však potrebné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná, ako to je v prípade obžaloby.

Otázka dôvodnosti vznesenia obvinenia je predmetom celého trestného konania a ústavnému súdu v tejto súvislosti prináleží zaoberať sa otázkou ochrany základných práv

a slobôd zásadne až po jeho skončení (s výnimkou niektorých špecifických situácií, napríklad ak súčasne došlo k zásahu do osobnej slobody sťažovateľa), teda po vyčerpaní všetkých procesných prostriedkov, ktoré obvinenému, resp. obžalovanému Trestný poriadok poskytuje.

Platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obvinenému a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po prípadnom podaní obžaloby) ako obžalovanému v rámci uplatnenia práva na obhajobu právne účinným spôsobom namietat porušenie svojich základných práv a slobôd, ku ktorým malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť v dôsledku protiprávneho postupu vyšetrovateľa a dozorujúceho prokurátora, ako aj generálneho prokurátúra v predmetnej trestnej veci. Tak ako súd prvého stupňa, ktorý bude (je) oprávnený konať a rozhodovať v trestnej veci sťažovateľa, aj odvolací súd v prípade podania odvolania v predmetnej trestnej veci sú súdmi s plnou jurisdikciou, v ktorých právomoci je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu vrátane zákonnosti a ústavnosti postupu orgánov prípravného konania v trestnej veci sťažovateľa v štádiu trestného stíhania predchádzajúcemu podaniu obžaloby (obdobne napr. III. ÚS 75/05, III. ÚS 109/05 alebo II. ÚS 294/06).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Rovnako ako zjavne neopodstatnenú ústavný súd odmietol aj sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) a b) dohovoru, z dôvodu, že sťažovateľ nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým prípisom generálneho prokurátora a namietaným porušením označených základných práv, pretože ničím neodôvodňuje, akým spôsobom malo dôjsť prípisom generálneho prokurátora k porušeniu sťažovateľom označených práv. Odôvodnenie, ktoré sťažovateľ predostrel vo svojej sťažnosti napriek tomu, že v ňom uvádzal aj porušenie označených práv podľa dohovoru, zakladalo v prípade jeho opodstatnenosti len porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Kedže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa obsiahnutým v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2016